

Но тя все още не рѣшаваше.

— Като че е болничава; много е слаба.

Мара тутакси си спомни за краката си, но не посмѣ нищо да каже отъ страхъ, да не я оставятъ.

— Болна ли си? — попита я господинътъ, разглеждайки свидѣтелството, което взе отъ ржцѣтъ на Мара.

— Не, — прошепна Мара. Тя бѣше рѣшила никога де не се оплаква отъ краката си, колкото и да я болѣха.

Господинътъ пѣхна свидѣтелството у джеба си, даде ѝ горница още два лева и работата се свърши.

— Сега ела съ насъ да ни видишъ, дѣ живѣемъ и въ понедѣлникъ рано те чакаме, но да не ни излъжешъ.

Мара се върна въ дома.

— Ти постѣпвашъ на лошо мѣсто, — каза ѝ Еленка, която познаваше новитѣ господари на Мара. Той е скжперникъ, и господарката сжщо такава стока, тѣй че слугинитѣ никога не доискарватъ у тѣхъ, а и малко хранятъ.

Мара се уплаши, но тутакси се успокои и отговори.

— Всички не могатъ да намѣрятъ добри мѣста. Нѣкои трѣбва да се задоволятъ и съ по-лоши, и да благодарятъ на Бога, че не ще останатъ на улицата, да просятъ.

На сбогомъ тя хвана за ржцѣ Лилка и си притисна лицето до мекото ѝ нѣжно тѣлце. Лилка си пѣхна ржцѣтъ въ косата ѝ, смѣеше се и бѣ рѣше: „те-те-те“.